

Élőképek

Vasárnap délután. A március áprilist játszik, s a tavaszias égbolt hol beborul, hol kiderül.

Egyszerre egy sötét felhőből hirtelen zápor kerekedik, vadul paskolja az utakat. Nők-férfiak szaladnak a ház eresze alá, a kávéházak bejárójához. Csak egy vasárnapi ünneplőbe öltözött kis sváb parasztlány nem szalad. Nyugodtan kinyitja nagy fekete esernyőjét, s keményített kartonruhájában, hajadonfótt tovább lépeget.

Hirtelen azonban egyik kapu alól jól öltözött úrinő szalad hozzá, szó nélkül kiveszi a lány kezéből az esernyőt, s maga fölé tartja.

– Jaj de jó, Maris, hogy véletlenül éppen erre jött. Legalább nem kell itt várnom, míg eláll az eső – mondja, s a világ legtermészetesebb módján ott hagyja a lányt ázni az utca közepén, ő maga pedig ellenkező irányban, elégedetten mosolyogva tovalibben.

•

Kopott, ódon kis budai ház kapuján ezt a hirdetést olvastuk:

– Sovány, alacsony termetre, egyszerű, viselt, pamutszövetből készült tavaszikabát eladó.

Ennél szerényebben már igazán nem kínálhatnának valamit megvételre.

•

Péterke fél a víztől. Különösen, ha nagyobb tömegben látja. Valami ősi, indokolatlan félelem fogja el ilyenkor. Eddig még mindig csak a kiskádjában fürdött, a gyerekszobában. Sohasem sikerült őt a nagy, fürdőszobai kádba becsalogatni.

Édesanyja végül is egyszer hirtelen elhatározással fölnyalábolta a gyereket, és beültette a nagy kád langyos vizébe.

Péterke torkaszakadtából ordít, bömböl, s kétségbeesetten kapaszkodik a kád peremébe. Végül, miután látja, hogy mégse történik vele semmi komolyabb baj, lecsillapodik, s már csak szepeg. Amikor a beszédhangja visszatér, könyes szemét anyjára emelve ennyit mond:

– Hát ez a hála, amiért négy éve nálatok vagyok?

Mit láttunk virágvasárnap a pesti utcán?

Láttunk sok-sok barkát és ibolyát, mintha a környék erdői megindultak volna, s bejöttek volna a városba egy napra. Láttunk cicának öltözött nőket, nagy szalagcsokorral a nyakukban, öreg parasztasszonyt, ráncos fekete szoknyában, fejkendőben, robogó motorkerékpár hátsó ülésén, s láttunk egy már döngicsélő méhecskét is.

1934. március 28., szerda, 6. old.

Körkép

Két kakastollas csendőr között „gyanús külsejű”, afféle fél-úr lépeget. Világos tavaszi felöltő van rajta, nyúlszőr kalap. Holmi vidéki úri betörőnek, félkéz-kalmárnak rémlik.

Két kezét elől összefogja, mint aki meg van bilincselve, de rejtegeti. Úgy tesz, mintha csak a maga mulatságára tartaná így kezét.

Sunyi képe van az „illető”-nek, s noha az emberek általában ösztönös részvétet éreznek az elcsípett bűnösök iránt, ezt még csak sajnálni sem igen lehet. Az efféle érdek-bűnöző – mint amilyenek ez látszik – megérdemli sorsát.

Kíváncsiak követik hármukat. A Mária Valéria utcán haladnak, s már a hídhöz érnek. Talán a pestvidéki törvényszékre igyekeznek.

Most azonban valami furcsa dolog történik. A két csendőr megáll, a világos felöltős alak kezét nyújtja előbb az egyik kakastollasnak, majd a másiknak. Azok szépen paroláznak vele. Ő lecsap a Dunapart felé, a két csendőr pedig átballag Budára a hídon.

Egy kis tévedés. Mint egy mozdírámban. Mindenki örül.